

Arrest

**nr. 315 481 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. FAES, die loco advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben, dient op 13 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 24 september 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, bij arrest nr. X.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 7 oktober 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 14 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger.

Op 13 september 2019 verzocht u een eerste keer om internationale bescherming. U verklaarde toen dat, nadat u en de vader van uw kinderen uit elkaar gingen, u [R.S.] leerde kennen. Hij was een gewelddadig persoon en gebruikte geweld tegen u en de kinderen. Zo'n anderhalf jaar voordat u met hem brak, beet hij uw zoon [E.] die aan zijn oog gewond raakte. U besloot bij de politie aangifte te doen, maar de politie nam [R.] zelfs niet eens mee naar het bureau. Sindsdien gebruikte hij wel geen geweld meer, omdat u en uw kinderen tijdig wegreunden. Korte tijd nadat u met hem gebroken had, kwam u hem op straat tegen. Hij begon ruzie te maken en eiste van u dat u met hem mee zou komen. U weigerde echter en zo stelde hij vast dat hij u niet meer in zijn macht had. Hij gebruikte toen geen geweld. Sindsdien kwam u hem nooit meer tegen, maar u was op straat steeds op uw hoede. Hoewel u geen enkele aanwijzing had dat hij u zocht of volgde, leefde u voortdurend met een angstgevoel en keek u steeds rondom u om te kijken of hij er niet was. Na de breuk reisde u in 2013 en 2015 naar Europa. Toen had u het plan nog niet opgevat om zich hier te vestigen, maar stelde u wel vast dat u hier rust vond. Toen u hierover met uw dochter sprak, raadde ze u aan om u in Europa te vestigen. Bovendien verslechterde de economische situatie in Suriname en verloor u werkuren waardoor u salaris moest inleveren. U zag het niet meer zitten omdat de facturen voor onder meer elektriciteit, water en telefoon bleven komen. In juni 2016 kwam u dan ook een derde keer naar Europa, en meer bepaald naar België, om u hier definitief te vestigen. U verzocht echter niet meteen om internationale bescherming omdat u vreesde dat u naar Suriname zou gerepatriëerd worden. Uiteindelijk besepte u dat u niet langer illegaal kon leven en verzocht u op 13 september 2019 in België om internationale bescherming. U verklaarde uit angst voor [R.] en ook wegens de slechte economische situatie niet meer naar Suriname te kunnen terugkeren. Inzake uw eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal op 23 december 2019 een weigeringsbeslissing, omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat uw beweerde actuele vrees voor [R.] op objectieve feiten gestoeld en gegrond was, omdat uit niets gebleken was dat u bij eventuele problemen met hem bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden en omdat uw slechte economische situatie een motief van louter socio-economische aard was dat geen verband houdt met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde u bij arrest d.d. 24 september 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 oktober 2024 verzocht u opnieuw om internationale bescherming. U herhaalt uw vrees bij terugkeer het slachtoffer te worden van huiselijk geweld naar aanleiding waarvan u in het verleden in Suriname al eens aangifte heeft gedaan – het proces-verbaal van deze aangifte ligt bij de Surinaamse politie – en herhaalt dat uw zoon, die hierdoor nog steeds getraumatiseerd is, in het verleden door uw ex werd gebeten. U wijst er ook nog op dat u al acht jaar in België verblijft en geprobeerd heeft om hier een nieuw leven op te bouwen. U legt geen documenten neer, maar wijst er wel op dat u een foto van het litteken van uw zoon ten gevolge van de beet zou kunnen neerleggen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief

dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat uw beweerde actuele vrees voor uw ex [R.] op objectieve feiten gestoeld en gegrond was, omdat uit niets gebleken was dat u bij eventuele problemen met hem bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden en omdat uw slechte economische situatie een motief van louter socio-economische aard was dat geen verband houdt met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde u bij arrest d.d. 24 september 2020 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen enkel element aan dat deze eerdere weigeringsbeslissing kan wijzigen. U beperkte zich bij uw tweede verzoek immers enkel tot een verwijzing naar asielmotieven die u reeds bij uw eerste verzoek vermeldde, met name dat u vreest bij terugkeer naar Suriname opnieuw slachtoffer te worden van geweld vanwege uw ex (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vragen 1, 3, 5, 6 en 7).

Dat u in België uw leven heeft proberen op te bouwen is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van een langdurig verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is dit motief niet relevant.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, lid 3, a) en c) en 10, lid 1, d) van richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, en 57/6/2 §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële

motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van de richtlijnen van de UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof*.

Verzoekster betoogt dat er *in dubio* het voordeel van de twijfel toegekend moet worden en dat de beslissing niet voortkomt uit een objectief onderzoek op basis van actuele bronnen. Volgens haar heeft de commissaris-generaal haar volgend verzoek niet op een voldoende en doorgronde manier behandeld.

Zij werpt op dat er in de beslissing geen melding gemaakt wordt van enige mogelijke nieuwe elementen en er uitvoerig verwezen wordt naar het verloop van haar eerder beschermingsverzoek, maar dat de commissaris-generaal nalaat over te gaan tot een voldoende onderzoek van haar huidige aanvraag. Zij acht het niet voldoende om te verwijzen naar de algemene toestand van het land van herkomst en wijst erop dat haar individuele situatie in overweging moest worden genomen. Zij verwijt de commissaris-generaal nagelaten te hebben ook maar iets te zeggen over haar land van herkomst, laat staan over haar individuele situatie binnen dit kader. Ze voegt toe dat de beslissing met geen woord rept over de huidige situatie in Suriname, laat staan over de huidige situatie in Suriname voor iemand met een profiel zoals zij.

Zij wijst erop dat zij zowel tijdens haar eerste beschermingsverzoek als tijdens haar huidige beschermingsverzoek verklaard heeft dat zij vreest voor haar leven omwille van het geweld dat zij ervaren heeft in haar herkomstland daar zij lastiggevallen werd op straat, voornamelijk door haar ex-partners. Dit heeft er volgens haar voor gezorgd dat ze niet meer zonder vrees op straat durft te komen. In dit verband verwijst zij naar recente informatie over Suriname met betrekking tot geweld tegenover vrouwen. Zij stipt aan dat Suriname een historisch en structureel probleem kent omtrent geweld jegens vrouwen en verwijst naar documenten waaruit de ernst van deze problematiek nogmaals aangetoond wordt. Volgens haar heeft de commissaris-generaal uit het oog verloren dat zij als vrouw in Suriname tot een kwetsbare groep behoort. Zij wijst nog op het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen, en naar het arrest C-624/21 van 16 januari 2024 van het Hof van Justitie in dit verband.

3. Nieuwe stukken

3.1. In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar volgende bronnen, waarvan zij de weblinks vermeld en waarvan zij een afschrift bijvoegt:

- C. BAKBOORD, *Assessment of essential services in the health, social, justice and police sector*, 2022;
- M. SCHMEITZ, *Two steps forward, one step backward: addressing Violence against Women in Suriname*, *Caribbean Quarterly*, 2006, 66-82;
- Anton de Kom Universiteit van Suriname, Institute for Women, Gender and Development Studies, *Huiselijk geweld*, 2013;
- Waterkant.net, *Suriname staat stil bij campagne tegen gendergerelateerd geweld*, 2023;
- Waterkant.net, *Huiselijk geweld en levensberovingen toegenomen in eerste helft 2020*;
- Dagblad de West, *Paramaribo hoogste percentage huiselijk geweld*, 2016;
- J. JOSEPH, C. PEMBERTON en U. PHILIP, *Landelijke gezondheidsenquête onder vrouwen voor Suriname*, 2019.

3.2. Bij haar verweernota, neergelegd op 23 oktober 2024, maakt de commissaris-generaal de volgende nieuwe stukken over:

- US Department of State: *Suriname 2022 Human Rights Report*;
- *Wie mag een beschermingsbevel aanvragen binnen de wet huiselijk geweld?*, 10 november 2018;
- BGA vraagt om aandacht strijd geweld tegen vrouwen;
- Verzoek beschermingsbevel huiselijk geweld significant gestegen, 5 augustus 2018;
- Training 'Interventie Huiselijk Geweld' aan buurtmanagers en politie-officieren KPS;
- Projekta: *Communitywerkers krijgen training over de Wet Bestrijding Huiselijk Geweld*, 12 juni 2019;
- *Landelijke gezondheidsenquête onder vrouwen*, Inter-American Development Bank, 2019;
- *Genderactieplan 2019-2020*, Ministerie van Binnenlandse Zaken Suriname, Bureau Gender Aangelegenheden, juni 2019;
- *Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035*, Ministerie van Binnenlandse Zaken Suriname, Bureau Gender Aangelegenheden, juni 2019;
- CEDOCA – Literatuurlijst Suriname dd. 23.10.2024.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe

elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Tijdens haar eerste beschermingsverzoek verklaart verzoekster enerzijds uit angst voor haar ex-vriend R., die gewelddadig is en haar zoon had gebeten, en anderzijds wegens de slechte economische situatie niet meer naar Suriname te kunnen terugkeren. Bij beslissing van 23 december 2019 weigert de commissaris-generaal verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en licht zij toe dat:

- (i) verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat haar beweerde actuele vrees voor R. op objectieve feiten gestoeld en gegrond is;
- (ii) niet blijkt dat verzoekster, bij eventuele problemen en bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden nu (a) uit niets blijkt dat de politie niet bereid of in staat was om naar aanleiding van haar aangifte op te treden; (b) uit de beschikbare informatie blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, dat daders van huiselijk geweld vervolgd worden, dat er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking staan, dat het Bureau

Slachtofferzorg een leidende rol opneemt m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld en dat de autoriteiten verschillende actieplannen hebben opgesteld en aan een langetermijnvisie hebben gewerkt wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden;

(iii) haar economische motieven van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij en haar familie toegang hebben/hadden tot de arbeidsmarkt in Suriname.

5.2. In het kader van haar huidige beschermingsverzoek herhaalt verzoekster dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van huiselijk geweld, naar aanleiding waarvan zij in het verleden al een aangifte gedaan had bij de Surinaamse politie en herhaalt zij dat haar zoon hierdoor getraumatiseerd is omdat hij door haar ex gebeten werd. Daarnaast wijst zij erop dat zij al acht jaar in België verblijft en getracht heeft een nieuw leven op te bouwen. Ter staving van haar tweede beschermingsverzoek legt zij geen documenten neer.

5.3. Na lezing van het administratief dossier wordt in navolging van de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.3.1. Immers, door opnieuw te verwijzen naar haar problemen met haar ex en haar vrees om slachtoffer te worden van huiselijk geweld, komt zij niet verder dan te volharden in haar asielrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste beschermingsverzoek, wat reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal in de beslissing van 23 december 2019. Het beroep hiertegen ingediend werd verworpen door de Raad, bij arrest nr. 241.386. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dienstig verweer aan tegen dit onderdeel van de bestreden beslissing. Zij brengt geen nieuwe elementen naar voren die afbreuk kunnen doen aan de reeds gedane beoordeling hieromtrent.

5.3.2. Voor wat betreft haar verklaring dat zij getracht heeft een leven op te bouwen in België, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat dit motief niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en evenmin onder de definitie van subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing voorziet ook op dit punt in een pertinente en draagkrachtige motivering, die overeind blijft en niet wordt weerlegd door verzoekster.

5.3.3. Door louter voor te houden dat er geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd, laat zij na dit te preciseren. Zij toont niet aan welke door haar opgeworpen elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeksters betoog is uitermate vaag en mist iedere concrete invulling, waardoor het hoegenaamd niet van die aard is de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die integraal overeind blijven, te ontcrachten.

5.3.4. Waar zij uitvoerig ingaat op de algemene situatie in Suriname en benadrukt dat er sprake is van geweld tegen vrouwen, gaat zij er aan voorbij dat zij reeds in het kader van haar eerste beschermingsverzoek niet heeft kunnen aantonen dat er in haar hoofde, op grond hiervan, een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat bij terugkeer naar Suriname. Bovendien ging de commissaris-generaal reeds in het kader van haar eerste beschermingsverzoek over tot een uitvoerige bespreking zowel van de nationale beschermingsmogelijkheden als naar de manier waarop de overheid omgaat met geweld tegen vrouwen en de initiatieven die op dit vlak reeds werden genomen, waardoor hiernaar wordt verwezen. De commissaris-generaal voert in dit verband bovendien in haar verweernota nog op goede gronden aan dat uit de door haar bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult, nu deze optreedt in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Uit de informatie blijkt ook dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Voorts blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en

kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezoekers. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Er is dus vooruitgang geboekt op het gebied van vrouwenrechten in Suriname, maar er zijn nog steeds obstakels en ongelijkheden. De natie heeft een wettelijke structuur voor gendergelijkheid gecreëerd, maatregelen genomen om gender gerelateerd geweld te bestrijden, de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg verbeterd en vooruitgang geboekt in het bevorderen van de politieke en economische empowerment van vrouwen. Desondanks worden vrouwen in Suriname nog steeds geconfronteerd met discriminatie, geweld op basis van geslacht en uitdagingen bij het volledig uitoefenen van hun rechten. Gender gerelateerd geweld is een heikele kwestie, waarbij een aanzienlijk aantal vrouwen te maken krijgt met fysiek of seksueel geweld door hun partners. Ondanks de bestaande wettelijke kaders ontbreekt het vaak aan handhaving en blijft huiselijk geweld alomtegenwoordig. Er worden trainingsprogramma's voor ambtenaren, ngo's, universiteitsstudenten en politieagenten geïmplementeerd om het bewustzijn te vergroten en de hulp aan slachtoffers te verbeteren. Toch is er nog steeds behoefte aan adequate opvang en middelen voor vrouwen die aan misbruik ontsnappen. Continue training voor ordehandhavers is essentieel om huiselijk geweld effectief aan te pakken en de nodige hulp te bieden aan zowel slachtoffers als daders. Verzoekster brengt in het kader van haar volgend verzoek echter geen elementen aan die iets vermogen te veranderen aan de vaststelling dat zij geen actuele vrees voor gender gerelateerd geweld aantoonde en dat ze evenmin aantoonde dat ze niet zou kunnen rekenen op de nationale bescherming van haar autoriteiten, laat staan dat ze alle mogelijkheden op nationale bescherming had uitgeput.

Verzoekster legt overigens weinig zorgvuldigheid aan de dag, nu zij een zeer uitgebreide stukkenbundel voegt bij het verzoekschrift, maar slechts twee paragrafen citeert in haar verzoekschrift. Uit die passages blijkt louter en alleen dat er in Suriname sprake is van geweld tegen vrouwen, wat geenszins ontkend wordt. Bovendien kan een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst wordt vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat zij louter omwille van het feit dat zij een vrouw is, dreigt vervolgd te worden in haar herkomstland, blijkt evenmin uit de voorliggende landeninformatie.

5.3.5. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat evenmin om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

5.4. Alles samen genomen, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoekster voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.5. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO